

Crònica 10: Varkala, la platja del penya-segat

No hem sabut trobar cap transbordador local que navegui pels ramals del riu des d'Alappuzha fins a Kollam, sembla que tot són barques de companyies privades i cobren unes tres centes rupies per persona. Salvant el nostre pressupost diari hem caminat fins l'estació d'autobusos disposats a fer el trajecte per carretera, ens dirigim a Varkala, la platja del penya-segat situada a 54 quilòmetres al nord-est de Thiruvananthapuram, la capital de Kerala.

***La vida a Varkala flueix tan als peus com al cim
del penya-segat.
Varkala. 30 gen. 2003***

El viatge en autobús és una desfilada de curiositats; ens creuem amb un elefant que camina feixuc esquivat pel trànsit, té les orelles petites i la trompa pigada de taques blanques, el seu cuidador gairebé conill es veu fràgil i diminut assegut rera el cap d'aquesta bèstia de pell arrugada. A peu de carretera hi ha un home dret al costat d'una galleda, cada vegada que passa un vehicle suca la mà dins l'aigua i en treu un peix gegant que encara belluga, el té agafat pel coll amb un cordill i l'ensenya amb energia reclamant l'atenció que mereix el seu trofeu o la seva mercaderia. El paisatge s'ha tornat d'un contrast absurd, desenes de mansions de luxe queden unides entre elles per plàstics i taulons desordenats que aprofiten els murs del jardí com a parets per la barraca. Alguns edificis en construcció tenen un ninot que oneja penjat a dalt d'un màstil, sembla un espantaocells, fet amb munyocs de roba i barret, sense sabates ni cara, en desconeixem el sentit però ens salta el cor cada vegada que ens sorprèn aquest parrac de dimensions i formes humanes. Un grup de ciutadans estan aplegats al voltant d'un altaveu que retruny a crits una mena de monòleg, avancem a una corrua de dones que es manifesten amb unes senyeres vermelles, senyals comunistes i les inicials NFIW, les pancartes estan escrites en hindi, però deduïm que reclamen el dret de ser dona. Dos cotxes aixafats encara fumegen al costat de la carretera i a l'altre banda un camió bolcat delata la realitat de la conducció temerària o el descuit dels deus. Els venedors de cocos han improvisat una parada lligant un cordill entre dues palmeres i penjant els rams de cocos en un reguitzell de fils que cauen verticals, un cop de nostàlgia i l'invent ens evoca al joc de cucanya de mossegar pomes. Sota

una estesa de roba que es recolza immaculada sobre els arbusts del camí veiem un home que planxa assegut rera una petita taula, s'afanya a aplanar la roba amb el ferro roent gairebé cremant-se les puntes dels dits. Unes carretes tirades per bous trontollen carregades a vessar d'herbes seques, van al trot per entre mig dels cotxes esquivant els cops de botzina dels més atrafegats, ens han sobtat les cares de les vaques que carregades dalt del camió ens han passat a l'alçada de les finestres de l'autobús, una colla de caps estratègicament encaixonats i d'ulls esbategats ens miren immòbils i lligats entre ells per les banyes pintades de color blau i vermell, darrera seu, una bicicleta pedalada amb penes i treballs arrossega una mena de carretilla estacada al seient amb draps i cordes. L'última raresa que ens ha encuriolit és una parada a peu de carretera que mostra un escampall de tasses de wàter de tots colors. Hem canviat un parell de vegades d'autocar sota els consells dels conductors a qui dipositem tota la nostra confiança per falta d'autosuficiència orientativa. Arribem a la Varkala comercial buscant el reducte de viatgers que es reponen sobre el penya-segat de la platja. Quatre quilòmetres caminats amb alegria i sentim el mar, tenim l'adreça d'un hostel acollidor i econòmic que ens van aconsellar els amics d'Israel, però la foscor ens juga males passades i gairebé perdem els nervis situant-nos en la noció abstracte del poble. Som al Peal View lodge i ens ha rebut un senyor gran de cabells blancs que desprèn bondat per tots costats, hem tancat els tractes a cent vint-i-cinc rupies la nit i sembla que tots hem quedat contents i convençuts del negoci que hem fet. Cada vespre juga a escacs amb el seu nebot sota la llum d'una espelma, el tauler està tant gastat que es confonen les caselles, mouen les fitxes sense rumiar gaire i fulminen les partides en poc més de deu minuts.

***Tan el "Pearl View" com les altres cases de hostes tenen els seu propi abocador...
Varkala. 2 feb. 2003***

A cop d'ull diríem que el precipici deu fer uns trenta metres, tots els restaurants preparen els seus coves de canya de cara al mar i rapten a crits als viatgers que ens passem a l'hora de sopar per amansar-nos amb "special chai", una cervesa servida d'amagatots en tasses de te, que ajuda a confondre en la foscor del mar les llums de les barques i les estrelles. Peixos d'ulls brillants i encara ensangrantats esperen ser escollits per caure enforquillats dins del tandoori que els cou amb brases i a foc lent. Olor de mar, de fum, de peix, de pa cuit, d'humitat i de cremes de sol. Un camí estret ressegueix el penya-segat, a un costat, el cordill que ens salva de caure daltabaix allunyant-nos de la crosta de terra roja que s'engruna a cops de vent i a l'altre, els homes dels restaurants i les botigues de tresors que ens fan immunes als seus propis crits gastant la frase dels preus d'amic. Els infants, carregats amb flautes i llençols de platja, persegueixen als viatgers gairebé entrebancant-los fins que claudiquen cansats davant la insistència, desitjosos de comprar la llibertat de moviment. El noi que ven tambors, camina suat, escabellat i amb els ulls enrogits, assegurant cada pas com si fos el darrer, la seva necessitat de saciar la dependència al-lucinògena li fa variar el preu dels tambors i malmet el negoci canviant-los per paquets d'herba i tota classe de quincalla.

***El noi que ven tambors ens va oferir dos exemplars de la seva col·lecció per el nostre rellotge de plàstic...
Varkala. 2 feb. 2003***

A peu de precipici, sota tres fulles de palmera trenades que es recolzen amb el cordill de protecció hi viu un avi entranyable, no sabem res d'ell, ni ell de nosaltres, no ens coneixem ni els noms, però cada matí xoquem les mans amb alegria, la nostra amistat no reconeix paraules ni interessos comuns, senzillament és un ritual que no recordem com s'ha iniciat però ens fascina. Sembla que arregla xanquetes o que ven sabates de segona mà, el seu cos menut encabit nit i dia sota aquell sostre de barraca ha quedat rebregat i

encongít, té els ulls brillants i una mirada de bondat que ens desperta una perversa necessitat de compassió, un instint prepotent de cuidar-lo. Mastega sense parar una mena de tabac que tenyeix les rialles i els escopits de taronja, l'anomenen *betel*. Al pic del migdia, quan només les ànimes nòrdiques resisteixen a l'ofec solar, patint la tibantor de la pell encesa i sota els primers efectes de l'insolació com a remei per no enyorar en tot l'any les escalfors del tròpic, arriben dos amics seus buscant aixopluc a l'ombra de les fulles de palmera; un astròleg d'ungles grogues que llegeix les línies de les mans i et diu la bonaventura cobrant el preu adequat als ingressos que endevina a cada individu, i un venedor de figures d'elefants esculpides a les closques dels cocos. Seuen com tres calcs humans sobre la planta dels seus peus i mengen un grapat d'arròs eixut que guardaven ben embolicat en un paper de diari. Un home espigat i de moviments àgils recórrer totes les taules dels restaurants mostrant unes postals pintades a mà sobre una fulla seca, té el cap fornit de cabells i vesteix un drap blanc cargolat a la cintura i unes camises de quadres soferts, diu que els beneficis són pels nens de l'escola religiosa de Sant Antoni i ensenya tota la gamma de minúcies artesanes fingint una paciència i una devoció tant carregosa que acaba encolomant per rendició alguna targeta. La seva dona es diu Mina i ven pinyes a la platja, les arrossega dins d'una saca de plàstic i s'apropa als assolellats amb una pinya clavada a la dreta, es belluga onejant, potser és l'efecte que produeix l'embolcall dels quatre metres de roba del sari. S'ajup sobre els talons i pela la pinya a cops de dreta, deslliurant-la de tots els ullets marrons, hi marca uns quants talls sense que perdi la forma de fruita sencera i l'ofereix als turistes de cap per avall, aquests l'agafen per les fulles verdes i se la mengen a queixalades com una cuixa de pollastre. Seria un bon negoci doncs tots els del voltant salivem només de veure-ho, però hi ha tantes venedors de pinya que la salivera turística no dóna l'abast. Un parell d'homes es passegen caminant al costat de la seva bicicleta i carregant sobre el parafang una cisterna de te amb llet – chaia, chaia, chaaaia - .

***Tots els béns d'aquest senyor es
redueixen a un parell d'eines per
arreglar xanquetes i unes fulles de
palmera...***

Varkala. 2 feb. 2003

Seguint el penya-segat cap al nord s'arriba a una petita cala de sorra negra on els pescadors feinegen lluny dels aires místics dels estrangers. Sorgeixen les seves xarxes, foragiten els corbs que es volen menjar les desenes de peixos morts posats a assecar sobre la sorra i cargolen les cordes de fibra de coco amb la força centrífuga d'uns rocs lligats a uns cordills prims que agafen embranzida i exprimeixen les fibres amb fúria. Ens barrava el pas una llacuna d'aigua dolça coberta de llot i fang, giràvem cua just quan ens ha cridat una noia des de l'altre costat de la bassa alertant-nos amb moviments exagerats, no hem tingut temps d'entendre-la ni d'espantar-nos que ens ha baixat un coco verd, gros com un meló, ens ha caigut gairebé als peus, un cop sec i hem sentit la por de la nostra sort. Ella ha fet un gest perquè li llencéssim el fruit per sobre de la bassa, l'ha recollit i s'ha assegut esperant que caiguin més cocos de les palmeres, nosaltres hem marxat tot capficats vigilant de no estar a tiro i especulant sobre el perill d'aquestes trampes naturals.

Caminant cap al sud arribem al temple de Janardhana Swamy, pelegrins de totes les castes es suquen a les aigües dels seus banys, devots humils que venen ranquejant a guarir les ferides de la pell remullant-les en líquids sagrats, i visitants adinerats que s'aturen amb els seus xofers per acomiadar-se, amb una capbussada, de les cendres dels seus estimats. Als graons de pedra dels banys hi ha noies que es renten tímidament i nens que s'esquitxen enriolats dins l'aigua, algun *sadhu* que seu pensatiu, potser recordant què el porta a vagar pels llocs sagrats de la Índia, deslligat de la casta, els vens i la família, venerat com un santó per la bona voluntat dels hindús que el conviden a un plat d'arròs.

Les aigües de la cisterna del temple a més de netejar l'ànima serveixen per netejar peus, aixelles, saris, calçotets, etc... Varkala. 4 feb. 2003

Els diumenges arriben carretades de visitants que baixen esverats dels autocars, després d'una visita fugaç al temple s'escapen cap a la Papanasam beach, que en llengua malayalam es coneix com la Papa Nashini, la platja destructora del pecat, vénen orella-drets, més pendents de veure les viatgeres en bikini que de venerar als seus ancestres. Una colla de vigilants, uniformats com "nens escoltes", amb bermudes i camisa blau cel, tenen treballs a escridassar aquests grups d'homes que s'aturen amb cara d'al·lucinats a quatre pams de la primera turista que troben. La seva mirada descarada ha fet vestir més d'una noia i rumiar a totes les altres com es pot concebre aquest esclavatge domèstic, un masclisme explícit en totes les pautes de comportament i que a la platja es fa evident veient com la cultura manté a les noies índies cargolades dins metres de roba que no es poden treure ni per remullar-se al mar, apartades en grups de noies mentre els seus posseïdors passegen la borrarxera intimidant a les viatgeres.

***Homes indis acudeixen en manades per descobrir els encants del bikini.
Varkala. 4 feb. 2003***

Els homes s'abracen i es fan mostres d'afecte entre ells, caminen feliços, agafats del braç, donant-se la mà i fent-se carentoines, però el tracte amb les mullers és patètic i eixut, una carícia o un simple petó al mig del carrer és repudiat com un escàndol sexual. No sabem les raons d'aquesta inhibició emocional, però deuen tenir molt a veure en el fet que els casaments són arreglats per les famílies i l'amor és una raresa que si neix entre la parella és gràcies als deus, però la missió d'una dona no és enamorar-se sinó servir i venerar al marit com un déu, cuidar a la família d'aquest i engendrar fills. Una dona sense casar no és res, i amb el casament queda com una càrrega econòmica per la família del marit, que és pagada amb una dot que pot arribar als extrems d'arruïnar a la família de la muller. Els prejudicis contra les dones encara estan vigents al Manu-Smrti, uns escrits redactats per un legislador hinduista que daten de dos mil anys enrera, on es prescriu un codi de conducta per les dones, un seguit d'aberracions discriminatòries que converteixen a la dona en una bona *pativrata*, la muller ideal que plora quan el seu marit està trist, riu quan està feliç i mor quan aquest mor.

Els vigilants de la platja van de bòlit talaiant als indis que s'encanten davant les carns i xiulant als viatgers temeraris que s'endinsen en les corrents del

mar aràbic. Observen atents les onades i onegen a braç alçat les senyeres vermelles o vedes, a les sis en punt comencen a xiular tots alhora fins que aconseguen fer sortir tothom de l'aigua, recullen la paradeta, el para sol, les senyeres i un salvavides i a dos quarts de set fan fora a la gent de la sorra, marxen cansats de pregonar i desisteixen emmurriats davant les cares atònites dels viatgers desobedients que no entenem aquestes exigències.

***Els "vigilants de la platja" tenen
poques semblances amb els de la
mítica sèrie de televisió...
Varkala. 4 feb. 2003***

La posta del sol és un moment gloriós que desperta dins de cada individu unes ànsies d'acomiar l'astre amb les seves millors habilitats, sonen els tambors, i els moviments tribals dels rastes encomanen la dansa als malabaristes de boles, bitlles i corretges. Una colla de quimonos practiquen les arts marciais que deuen haver après a les classes del matí i els amants del ioga s'uneixen al sol de cap per vall o en la postura del lotus. El repic de tambors hipnotitza a tots els congregats que ens enceguem en silenci amb els últims raigs del sol que es pon sobre el mar. Hi ha quelcom d'emotiu en aquest ritual que et fa posar la pell de gallina i et fa sentir part d'un engranatge imparable, una sensació semblant l'experimentem dins l'aigua, quan desenes de persones estem alineades en silenci de cara a l'horitzó esperant una bona onada per surfejar amb el cos, tothom resta pacient fins que del no res neix una onada de metre i mig que engoleix el crit de passió i temor que tots emetem a l'unissò, cames, peus i caps rebregats i ennuegats per la sal s'aixequen d'entre l'escuma mirant com els més avantatjats han aconseguit surar a la cresta fins als peus dels guarda costes.

***La posta del sol és l'hora que
ioguis, malabaristes i timbalers
despleguen llurs millors
habilitats...
Varkala. 8 feb. 2003***

La comunitat de viatgers que s'apleguen a Varkala podrien ser els personatges més pintorescs d'una novel·la de ficció, gent curiosa que intenta ser fidel a la seves creences i ha aconseguit viure creant una filosofia de vida pròpia i forjada a contra corrent que s'allunya dels convencionalismes i el consumisme compulsiu, buscant la felicitat en la simplicitat dels actes quotidians, i el tenir en el no necessitar. En José Carlos camina a poc a poc, un xic encorbat, cargolat en el seu turbant taronja que li oprimeix el cap i li ressalta la barba gris de pam i mig, té els ulls de talp i les faccions de bondat i sempre està absort en els seus pensament d'home solitari, s'embolcalla amb teles de colors i carrega una bossa amb vint harmòniques, és el seu patrimoni i la seva vida. – Hay una harmónica para cada tono – diu mentre les treu delicadament de la caixa i ens fascina amb el seu so, no li podríem posar edat, perquè el seu cos envellit i la seva cara de nen ens farien equivocar amb un error de quaranta anys. Passa l'estiu a Mallorca, tocant l'harmònica a les postes de sol, recapta uns quants calerons, els justos per mantenir una petita estança rural, sense aigua ni electricitat, i quan s'acaba la temporada recull les harmòniques i bé a gaudir de l'ambient natural de Varkala. Aquests darrers dies està una mica nostàlgic, - Éste año no llegaron los buenos - diu mentre busca entre els viatgers els seus companys de serenates. Un noi camina enfundat dins d'un davantal i uns guants de plàstic, és rialler i de bon veure, i es passa el dia recollint les deixalles de la platja, ha construït unes caixes de fusta, les ha pintat de colors amb cors i flors i ensenya a reciclar a tots els habitants i visitants de Varkala, es baralla amb els vigilants de la platja que tenen el mal vici de llençar els gots de plàstic del te sobre la sorra i enterrar-los amb el peu, demana a les venedores de pinya que recullin les pellofes i les posin al bidó de matèria orgànica, a la posta de sol, organitza recollides de deixalles voluntàries i té un feinat absurd a convèncer als indis

de la importància ecològica del reciclatge. Aquest personatge solitari i reservat ha despertat llegendes entre els curiosos que indaguen maliciosament sobre els motius que poden haver atret aquest viatger australià a fer la neteja altruista de les platges d'un país sense gaire consciència higiènica, li atribueixen històries de vida perverses i rituals de sanació per justificar un fet tant simple com que algú pot ser feliç ordenant les deixalles dels altres.

***Els habitants locals veuen la iniciativa del noi australià amb una mescla de curiositat i escepticisme.
Varkala. 8 feb. 2003***

La Yamuna té onze mesos, i ha fet les cinc primeres passes a la platja de Varkala, gateja conilla i arrebossada de sorra perseguint als gossos i els ocells i envia rialles a tothom, ensenyant les dues dents i les babaies plenes de sorra. Els seus pares són del món, ara viuen a Varkala i ensenyen ioga a canvi d'instruir-se en la medicina ayurvèdica, d'aquí a un parell d'anys aniran a viure en una comunitat rural a Màlaga i compartiran els aprenentatges amb altres companys. Cada vespre arriba un home d'aspecte seriós amb un tamboret i una motxilla, s'instal·la al punt més alt del penya-segat i treu un telescopi i un cartell que diu: "Saturn 10 rupies", espera a peu dret que la gent s'apropi i llavors els convida a agenollar-se i observar el cel des del seu ull augmentat, al cap d'una hora desapareix per on ha arribat i no en tornem a saber res més fins l'endemà al mateix lloc i a la mateixa hora.

Esmorzem coberts de palmeres mirant encantats el dessota de les àguiles que planegen sobre els nostres caps, observem tafaners els rituals d'aparellament dels viatgers i les viatgeres que van arribar sols a les calors del tròpic, i ens preguntem perquè tants occidentals de robes amples caminen coixos en aquest reducte de pau i meditació. Absorts en aquesta mena de pensaments hem botat de la cadira quan ens ha caigut al cim un pobre llangardaix que deu haver perdut l'equilibri, ha fugit més espantat que

nosaltres cap a les herbes del penya-segat. Ens ha sentit xisclar un parlar que s'entenia, és en José Luís de Sevilla, fa un parell de mesos que volta per l'Índia a una velocitat admirable, té predilecció per escapolar-se dins dels temples hindús i retratar d'amagat les imatges sagrades, i amb la seva cantarella animada ens ha fet oients dels seus pensament; està convençut que els indis no descansen, diu que no dormen prou a les nits pel xivarri del trànsit i el soroll d'altaveus amb cants religiosos i que es lleven massa d'hora al matí, això fa que tot el dia vagin cansats i s'adormin a tot arreu, només d'engegar el bus ja pesen figures, s'adormen amb el cap recolzat sobre la taula dels seus negocis, davant del plat d'arròs o la màquina de cosir i no estan espavilats ni frescos per dinamitzar els negocis i entendre com gira el món – una siesta pero bien hecha – replica amb gràcia andalusa.

***Al fons de la imatge es pot apreciar la teoria del José Luís. Al davant la intervenció d'un espontani...
Varkala. 10 feb. 2003***

Engrescats en aquesta mena de raonaments còmics que generalitzen el tarannà humà fins l'absurd, hem ridiculitzat les pautes de comportament que ens fan diferents i que queden escrites a les instruccions del paper de vàter, on es prohibeix amb lletres vermelles la venta del paper a retalls, i en les advertències dels cartells del tren, que demanen als passatgers que escupin cap a fora del vagó.

Hem conegut tres companys de terres catalanes, són en Llorenç, en Miquel i en Josep de Gironella, amics, marits i pares de família que en el seu moment van tenir prou empena com per escollir el sentit de la seva existència i dedicar-se a les coses de la vida que els fan feliços, ara poden gaudir dels "lunes al sol" i desprenen l'alegria de les persones vives, per nosaltres són tres personatges inspiradors que ens animen a buscar alternatives de vida, no em gosat confiar-los que des del primer dia que hem tingut la serena sensació que ens coneixíem des de feia temps. Amb ells hem menjat la

primera truita de patates amb pa amb tomàquet, ens han descobert el restaurant d'en Pushkar, un jovenet que va venir a Girona a fer de masover i després d'aprendre els secrets de la cuina mediterrània ha tornat a la seva terra a fer negoci. I avui diumenge tots junts hem fet via cap a Kottiyam, un poblet a trenta quilometres al nord de Varkala on s'hi celebra la festa del temple de Shiva.

En Llorenç, en Josep i en Miquel. Guanyadors dels Oscar a millor guió, millor protagonista i millor director per la pel·lícula de la seva vida "Los lunes al sol" Kottiyam. 2 feb. 2003

Caminem bocabadats enmig d'un bullici sorprenent, els carrers són una riuada embogida d'homes que salten i ballen descompassant les trompetes i els tambors, les façanes dels edificis estan folrades de persones que esperen la desfilada, no queda cap racó buit, hi ha gent sobre els cotxes, sobre els teulats, a les faroles i a les tanques publicitàries. Ens hem barrejat entre la multitud oblidant per instants què pot suposar per una noia forana immiscuir-se entre una colla d'homes que ni beguts ni serens respecten les dones, el cor se m'ha accelerat i la ràbia m'encenia quan he aconseguit sortir com he pogut de les mans d'aquests carallots que es veuen amb el dret d'intimidar-te grapejant el cos de qualsevol dona. No crec que els meus renecs hagin sigut desmesurats, ni que hagi d'acceptar aquest despreci o desdramatitzar els fets en nom de les seves creences, és una humiliació comparable a que t'escupin la cara o et patalegin el ventre. Encoratjo a les noies que viatgen soles per un país de dement sexuals que ells mateixos es fan esclaus dels seus fogots menyspreant les seves pròpies mullers reduint-les a éssers inferiors. I desconec quina força manté submises a les dones que creuen fermament que el seu marit els hi mereix tal devoció. Més assossegada continuo despotricant d'aquest comportament salvatge i m'indigna reconèixer que hi ha situacions que s'han d'evitar.

En primer terme, la multitud masculina que presideix el carrer entre bafarades d'alcohol i suor. Les dones, com sempre, apartades en segon terme... Kottiyam. 2 feb. 2003

Ens hem enfilat dalt d'un teulat per veure la festa, cent elefants amb la trompa i el cap enjoiats caminen entre els fidels separats de la multitud per cadenes humanes que perden les forces aguantant la pressió de les empentes, els seus cuidadors fan giravoltar un paraigües i balancegen el cos al pas de l'animal. Un espectacle impressionant enmig del trànsit, dels crits, dels cants i dels milers de cossos aglomerats que s'inclinen davant les carrosses, són figures descomunals dels deus hindús que belluguen el cap i els braços i et miren amb els ulls encesos. L'esclat de llums de colors s'ha perdut camí del temple, i en breus instants la massa humana ha desaparegut deixant només un rastre d'excrements d'elefant.

Després d'unes tres hores d'espera, empentes i grimpades, els elefants van començar a desfilat a primera hora del vespre... Kottiyam. 2 feb. 2003

Hem canviat en García Márquez per un llibre d'en Dominique Lapierre i en Larry Collins, *Esta noche la libertad*, que narra els fets que van desembocar en la independència de la Índia, i per la novel·la *City*, d'Alessandro Baricco. A mitja tarda el cel s'ha enfosquit i per primer cop ha fet un xàfec d'estiu, l'olor de terra molla amb l'escalfor que pujava de la sorra assedegada i l'alegria de tots els desitjosos de remullar-nos ha improvisat una trobada d'eixelebrats que paràvem la pluja de cara al cel. Per demà han convocat una sessió de meditació per redimir els instints bèl·lics d'en Bush i des de dalt del penya-segat es llegeix gravat a la sorra amb lletres gegants "NO WAR".

*Des d'un reducte de pau com Varkala, ens afegim al clam de la humanitat per aturar la guerra...
Kottiyam. 14 feb. 2003*

Olga&Fraz

El reportatge: Les cures ayurvedes

Ayurveda és una paraula de la llengua sanscrita que significa "coneixement per allargar la vida", diuen que és una ciència amb més de cinc mil anys de tradició que guareix tota mena de mals equilibrant les forces internes de les persones. S'entén que l'ésser humà i la natura formen un tot inseparable i que un cos sa ha de tenir les tres forces internes equilibrades: *pitta*, la força del sol que és la temperatura del cos i equilibra els processos digestius i el metabolisme, *kapha* o la força de la lluna que equilibra els òrgans i els bioritmes del cos d'acord amb el moviment de les mareas, i *vata*, el moviment del vent que cuida el sistema nerviós. Els tractaments són ben naturals i ens poden semblar curiosos i massa casolans pel tipus de miracles que s'atribueixen a aquesta medicina. Amb aplicacions de remeis fets amb

plantes indígenes i impregnacions d'oli i cremes de mantega es poden guarir mals de cap, problemes gàstrics, paràlisis, reuma, artrosi, dificultats respiratòries, infeccions, alteracions nervioses, insomni...

El *Shodana Chikilsa* és una teràpia de purificació del cos, el procés que neteja l'estómac provocant el vòmit s'anomena *vamana*, el *verechana* purifica els intestins amb fortes purgues i el *nasya* és l'aplicació d'uns extractes d'herbes i olis per les fosses nasals que poden guarir la sinusitis, la migranya i els desordres mentals. *Rasayana Chikilsa* és una teràpia de rejuveniment que amb l'impregnació i el fregament amb olis retarda la degeneració de les cèl·lules del cos i activa les defenses del sistema immunològic. *Sirodhara* és el procés de vessar olis calents al cap per ajudar a millorar la memòria i l'equilibri mental. Podríem anomenar mil noms estranys de mil teràpies per sanar les rareses més recòndites i reproduir els miracles o els desenganys que les parles del carrer atribueixen a aquesta ciència, però la nostra ignorància en aquest tema només ens deixa redactar la informació que hem pogut extreure dels prospectes gratuïts que hem recollit als centres de Varkala. No dubtem del beneficis que pot aportar una medicina basada en remeis cedits per la natura i transmesos amb la saviesa popular, però ens guardem de caure en mans de la picaresca, també popular, que omple les barraques de Varkala amb una colla de cartells que ofereixen massatges i tractament ayurvèdic pels mateixos personatges que hores abans ens volien vendre productes psicotròpics, llogar una habitació i transportar-nos amb taxi.

Consells i curiositats

Els escopits taronges que tenyeixen les parets dels carrers i les boques dels consumidors són el suc del *paan*, un fruit digestiu amb propietats estimulants que es ven cargolat dins les fulles de *betel* i barrejat amb espècies dolces i tabac de mastegar.

Una caixa de deixalles pot semblar un granet de sorra però pot mantenir neta una platja sencera...

Olga&Fraz